

PES NA PLAC! PES NA PLAC!

Jednoho březnového dne se na mě obrátila moje trenérka v obedienci, že se hledá pes na natáčení pohádky a že doporučila Jolly (už to byla pro mě pocta), ale zároveň dodala, že už asi mají vybráno. Nu což, třeba příště...

Ale koncem dubna mi zavolala paní Helena Cynková-Holá, že hledají psa pro natáčení nové vánoční pohádky, protože původně vybraný psík se panu režisérovi nelíbí. Dohodly jsme se, že se přijede na Jolly podívat a vyzkoušet si ji. "Casting" proběhl na jedničku, Jolly za kus žvance šla by světa kraj, a tak natočené video a několik fotek bylo zasláno režisérovi Karlu Janákovi. Mezitím jsem obdržela scénář se zvířecími pasážemi, abych si jej prostudovala. Moc času nebylo, protože první scéna se měla natáčet už za týden! Za pár dní přichází zpráva, že Jolly byla vybrána a 4. května že jde poprvé na plac. Čekalo nás několik natáčecích dní v prostředí pohádkového zámku Ploskovice a na konci června jeden den v kuchyni zámku Žleby.

Po prostudování scénáře jsem se maličko zděsila, protože pro nácvik scén typu: *pes poskočí, štěkne, zavýje, zakňučí atd.*, jsem byla s představitostí, jak na to psa připravit, v koncích. A což teprve scéna typu: *pes Baryk koláč popadne a peláší s ním pryč!!!* Ops, naše nenažraná Jolly a běžet někam s koláčem?!

Naštěstí jsem byla uklidněna, že scény zavytí, zakňučení a podobné nemám vůbec řešit, ty tam nebudou nebo je vyřeší zvukaři. Helena mi ale doporučila pár užitečných triků, no a já k tomu začala učit Jolly nosit koláče, tedy z počátku aspoň držet a nesežrat.

A pak jsem s očekáváním všeho vyrazila s Jolly jako s herečkou na natáčení. Pohádkový zámek Ploskovice, kde se natáčela např. pohádka Princ a Večernice, je krásný, ve skutečnosti ale víc zchátralý, než vypadá ve filmech. Navíc je plný pávů a pávic. Nikdy jsem netušila, jak jsou pávi příšerně uřvaní a jak vysoko létají! Joldě se moc líbili a pořád po nich pokukovala. Po příjezdu jsem zjistila, že se točí úplně jiné scény, než bylo v plánu, prý to je tak u filmu obvyklé. Prvních pár hodin jsme tedy strávily procházením se po zámecké zahradě a okolo cateringu. A pak to přišlo - má "černá můra": pokyn do vysílaček: "Pes na plac! Pes na plac!" Doběhli jsme a dostali zadání: Pejsek půjde s panem Lábusem po schodech na nádvoří, ten tam bude hovořit s vojáky, a pak se otočí a oba půjdou zpátky. A vy budete stát tady za rohem a budete tiše. A jede se hned naostro...

Před koncem natáčecího dne jsem byla docela frustrovaná. Jak psovi vysvětlit, aby šel s tím neznámým pánem, co na něj volá „Baryku, pocem!“? A co s herečkou, která místo, aby dala psovi odměnu z ruky, tak ji raději hodí na zem? Proč by měla Jolda kolem ní radostně poskakovat a koukat se na ni? Na začátku jsem to neviděla moc růžově, ale naštěstí poslední scéna, tedy běhání kolem studny se po vysvětlení režisérovi, že potřebujeme, aby herci více spolupracovali, už docela dařila. Naštěstí Jolly je dost velký blázen na to, aby i 5x běžela jen tak s někým cizím kolem studny. Hlavně, že se něco děje!

Hned po prvním natáčecím dni jsem zatelefonovala Mariánovi Rodenovi. Někteří z vás možná vědí, že je nejen herec, koňák a pejskař, ale že dokonce míval i briardy. Doporučil mi pamlskovat, pamlskovat a pamlskovat a taky jinou techniku povelů. Ale hlavně přesvědčit herce, aby Joldu odměňovali a neřešili, že ve vedru má mokré fousy. O tomto druhu spolupráce jsme naštěstí přesvědčili také režiséra, který pak v jednom rozhovoru zmínil, že v pohádce hrál jeden pes zlý (německý ovčák na začátku v jedné scéně) a pak tam hrál pes, který byl hodný, ale hodně nenažraný.

Během těch několika natáčecích dnů jsem postupně pronikala do tajů filmařského řemesla a Jolly byla stále lepší - i v 30 stupňovém vedru opakovala některé scény pořád dokola a dokola, když režisér

nebyl s výkony herců spokojen, nebo když se záběry točily ještě z dalších stran a úhlů. Běhání po zámeckých schodech ve vedru, kdy po dvou hodinách už spíš jen hledala stín, bylo náročné. Chvíli jsem myslela, že ten koláč ani nebude chtít sežrat, když už jich měla tolik. Proto jsme Markovi (čertovi) dávali koláče dva, jeden pro něj a v druhém byl pro Jolly uschován páreček. Ale ani v závěrečném detailu, jak „Baryk“ ukradne a sežere spadlý koláč, Jolly nezklamala.... přesněji: nezklamala její pověstná žravost.

Byla jsem na Jolly moc pyšná, z mého pohledu trenéra psů musím říci, že všechny scény zvládala na jedničku a ještě si to viditelně užívala. Vůbec ji nerozhodilo (na rozdíl ode mě, která jsem na některé scény koukala s otevřenou pusou a zatajeným dechem), že kolem ní pobíhá štáb, lidi se jí různě dotýkají, upravují a dávají klapku před čumák...nakonec zvládla i ty pávy, kteří se všude pletli do záběru.

Poslední natáčecí den v kuchyni na zámku Žleby už byla jako profesionálka. Už rozuměla povelům režiséra: klapka, stop, atd. a strašně se na natáčení těšila, což na ní bylo vidět a všimli si toho i ostatní okolo. A tak se Jolly stala mini filmovou hvězdičkou vánoční pohádky Nejlepší přítel, kterou vysílala ČT na Boží hod vánoční.

Byla jsem za tuto zkušenost velice ráda. Byla jsem velice ráda za perfektní a vyrovnanou povahu Jolly, která svým skvělým chováním mnohdy překvapovala i mě. Díky její povaze a také díky tomu, že pan režisér Janák byl na nás velice milý, jsme si poslední dny natáčení opravdu užívaly. Své zkušenosti jsme pak ještě zúročily při natáčení jedné scény v seriálu České televize Vzteklinu. Zadání bylo: umírající pes na vzteklinu. Psa nekoupej a hodně unav. Takže jsem celé dopoledne s Joldou pobíhala, asi dvě hodiny ji plavila ve Vltavě a po příjezdu na místo natáčení jsem ji ještě asi půl hodiny házela kroužek. Bohužel si při pobíhání někde zvrtila nohu, a pak kulhala. Naštěstí pro natáčení polomrtvého psa nám to nevadilo. Při natáčení se Jolly už chovala jako úplná profesionálka a sklidila všeobecný obdiv! A tak se Jolly v televizi objevila i v únoru letošního roku.

Natáčení je opravdu důkladné prověření povahy psa a také prověření jeho vycvičenosti. Musím říci, že k nám všichni přistupovali jako k profesionálům a často mě až děsilo, jak málo berou v potaz, že je to „jen zvíře“. Natáčení je velký nápor na lidskou trpělivost, neboť většinu času „se nic neděje“, ale pak slyšíte své jméno a pokyn „na plac!“, a to je třeba okamžité maximální koncentrace. Je potřeba být pořád ve střehu! Při práci se psem je to ještě o mnoho těžší a větší je i odpovědnost cvičitele. Ale když natáčíte v pěkných exteriérech a je dobrý catering, tak Vám zůstane plno krásných vzpomínek...